

Carl Gustaf

Några Ord

vid den nya

Flott-Bron

i

Gustafs socken,

då den till allmänt begagnande uppläts

den 28:de Mars 1853.

Af

P. F. G.

Carl Gustaf

**Hederwärde, wälförståndiga, ärlige och beskedlige
Medlemmar af denna Församling, samt
öfrige här församlade Åhörare!**

Då wi betrakta detta tidewarf och människornas sträfwan under detsamma, finna wi genast, att denna sträfwan är framåtskridande, d.ä. sökande efter förbättring och förädling av förut rådande inrättningar, sedwanor och bruk. Huru hafwa icke härunder uppfinningarne i alla arbetsgrenar stigit, vilka upptäckter hafwa wi icke warit wittne till, upptäckter, som skulle fylla våra gamla Förfäder, om de nu uppstego ur sina grafwar, med undran och häpenhet. I wettenskaper, i sköna konster, i bergsbruk och jordbruk hafwa förwånande framsteg blifwit gjorda, hwilka framsteg försports, icke endast utom vårt älskade Fädernesland, utan äfwen inom dess landamären – tack ware gode och wise Konungar, som med ädelt nit omfattat, med kraftiga understöd befrämjat alla goda och nyttiga företag.

Äfwen inom denna Församling hafwa, under dessa senare år, åtskilliga förbättringar och nyttiga inrättningar blifwit verkställda. I vårt härliga Tempel ledas nu våra, till Herrans lof uppstämde, röster af en skön Orgels toner, lifwande vår Gudstjenst, förhöjande dess andakt. Nära detta Tempel reste sig snart en byggnad, som i sitt sköt samlar barnen, goda föräldrars glädje och förhoppning, för att der hos dessa barn må grundläggas icke allenast den kunskap, som är av alla den wiktigaste, nemligen Kristendomskunskapen, utan ock andra, under sammanlefnaden nyttiga kunskaper.

Jordbrukaren lifwas af en ädel täflan till sin jords förädling och förbättring. Med härliga skördar har den Högste, under en följd av år, wälsignat denna täflan. De tegar, som förut gåfwo en ringa, ja ingen afkastning, hafwa wi nu sett höljda af en ymnig gröda, bidragande till en märkbart ökad wälmåga.

Uppoffrande bidrag, till fullbordandet af den nyttiga wägomläggningen till närmaste stad, hafwa icke eller från detta samhälle uteblifwit. Så wittnar detta, att framåtskridandets anda äfwen här är lefwande, och – ett nytt bewis härpå ligger nu här för våra ögon: vår nya, vackra, med största omsorg sammanfogade och lyckligen fullbordade **Älvbro**, som kraftigt sammanbinder dessa länge skiljda stränder.

Det stora behovet av en sådan bro, hwarigenom den, isynnerhet höst och vår härstädes af is och stormar förswårade, mången gång lifsfarliga, öfwerfarten kunde blifwa lättad, föranledde Socknemännen, att, redan i början av 1790-talet, gå i författning om byggandet af en Flottbro, hwilken ock, genom jordegarnas i Nybofjerdings nitiska bemödanden, samt under inseende av d.w. Byggmästaren Thimotheison år 1794 lyckligen fullbordades. I 20 års tid hade denna bro trotsat stormar och flöden, då den 1816 af den, detta år inträffande, höga floden och hård storm bröts, förstördes, fåfängt trotsande stormens och vågens raseri.

Nu måste åter den besvärliga, med dryga kostnader förenade, prämningen börja. Huru många och swåra olägenheter den beredt wägfärande, både inom och utom socknen: Härom hafwa de sista 36 åren tillräckligen vittnat. Wäl hyste, wid förlusten af den gamla bron, mången, för det allmännas bästa nitälskande, inom sig en tyst önskan, att en ny Flottbro, ändamålsenligare byggd och kraftigare sammanfogad, än den gamla, snart måtte flyta på vågen; men de kännbara uppoffringar, som den gamla bron affordrat den ena Socknedelen, tycktes afskräcka ifrån företagets förnyande. Dock – denna önskan war för lifwligt tänd, att kunna slocka. Hoppet, att en gång se den i werkligheten fullbordad, blev ock lifwadt, då man förnam, att Orgelwerksbyggnaden härstädes, utan några

betungande uppförfingar, tack vare en nitisk Pastors kloka beräkningar ! Kunde fullbordas. Nu uttalade sig år 1850 denna önskan i ett kraftigt beslut, och beredwilligt anslogs öfwerskottet af kassan, till grundfond för en så kallad Brokassa, till hwilken insamlingarna ännu fortfara. Likwäl vore dessa medel allt för knappa till Brobyggnads-företagets snara börjande och fullbordande. Man blef då betänkt på, att af Staten söka något bidrag härtill, och kommitterades till den ändan år 1850 Riksdagsmannen Erik Andersson i Westansjö, Stora Tuna, att af de då samlade Riksens Ständer utwerka något anslag till underlättande af det tillämnade företaget, hwars werställande i annat fall blifwit alltför betungande för denna lilla församling. Något anslag kunde dock icke erhållas: men Riksens Ständer bewiljade gunstigt ett Statslån, ett så kallat amorterings-lån, hwars afbetalning, sedan det 2 år räntefritt innehafts, sker med en del av den årligen erlagda räntanch Kongl. Maj:t biföll nådigt Riksens Ständers beslut. Med ledsnad sakna wi, wid detta tillfälle, den man, som åt oss utwerkade detta fördelaktiga lån, och som derigenom ännu mer ökade sina förtjenster om denna bygd. Offentligen wilja wi dock här för honom, f. Riksdagsmannen och Kyrkowärden hederwärde Erik Andersson i Westansjö, förklara vår uppriktiga, innerliga tacksamhet.

Nu började man se sig om efter någon erfaren och skicklig man, som kunde utse den mest tjenliga platsen för den tillämnade bron, uppgöra ritning och kostnadsförslag till densamma, samt hafwa öfwerinseende wid dess byggnad. Helst wille man anlita någon i byggnadskonsten med högre insikter begåfwad. En sådan man war ock nära. Ryktet om Konstmästaren wid Fahlu grufwa Steffansons utmärkta skicklighet hade ock här hunnit bli befästadt. Han blev slutligen uppsökt, och, ehuru öfwerhopad af förtroenden, tweekade han icke, att äfwen gå oss tillhanda, och åtog sig beredwilligt det önskade. Denna plats blef så af honom utsedd och en förträfflig ritning, olik de gamla Flottbroarne, upprättad, som icke kunde annat än genast gillas af de insigtsfulle männen i Wäg- och Watten-byggnadsstyrelsen. Han har ock haft öfwerinseendet wid denna byggnad. Äfwen hans närvaro sakna wi idag med ledsnad. Wi hade så gerna sett honom här ibland oss, för att offentligen för honom förklara vår uppriktiga tacksägelse. Wi måste nu göra det i hans frånwaro. Haf då våra hjertans tack, Du insigtsfulle man! Denna byggnad blifwe ett nytt waraktigt bewis på den skicklighet, hwarmed Du gagnat, och, wi hoppas det, ännu länge skall gagna samhället.

Sedan förhandlingarna woro gjorda, Statslånet omsider utbekommet, samt materialerna från Floda socken, anskaffade, börjades byggnaden, och – på 28 dagar blef, genom ledarnas drift och Socknemännens berömwärda beredwillighet att med dagswerken gå tillhanda, det arbete fullbordadt, som wi nu se här framför oss – och åt hwilket wi alla innerligen fröjda oss. - Hwem hade kunnat tro detta, då vi 13:de-dagstiden d. å. sågo Elfwens ovanligt höga bölja, med ohejdad fart, rusa fram?! En oro bemäktigade sig mången, att arbetet, för otjenlig wäderleks skull, detta år måste inställas. Men, till allas glädje, till allas, som med nit omfattade det nyttiga företaget, fängslades snart wågen af isbojan så, att den på många år icke warit så fängslad. Tydligt förnummo wi, att Han, som är wädrens och windarnes herre, Han, utan hwars hjelp och beskydd byggningsmännerna arbeta fåfängt – tydligt förnummo wi, att Han, med nådigt wälbehag, ansåg detta arbete, då Han ock, under den önskwärdaste wäderlek, lät det lyckligt och raskt fortgå. - Hwem, om icke Honom, äro wi i främsta rummet skyldige tack, pris och lof!

Ja, allgode Fader i höjden ! Emottag med wälbegah våra hjertans djupa och ödmjuka tacksägelse för det nådiga hägn, hwarmed Du omfattat detta arbete, såwäl under dess begynnelse, som dess fortgång. Wi tacke Dig, att det i endrägt och frid fått fullbordas. Wi tacke Dig, att Du derunder så nådeligt bewarat arbetarena för skada och olycka. Dig – Dig allena tillkommer dock äran af dess

lyckliga fullbordande! Wi bedje Dig, med ödmjuka och förtröstande hjertan, att Du fortfarande wille beskydda och bewara det för olycka och undergång. Wärdes Du höra vår bön och allt framgent med nåderikt beskydd wälsigna våra mödor och lofliga företag. Wi tro och hoppas, att, då Du så nådigt och befrämjande dennna byggnad, Du ock skall bewara den – dock, efwad som helst må hända – ske Din Wilje. Med rörda hjertan wi tacke Dig, o Gud! Dig tillhörer majestät, ära, härlighet, starkhet och kraft nu och i ewighet.

Och I redlige Dannemän! I, som utgjort denna Brobyggnads Direktion, emottagen ock I, wid detta tillfälle, en uppriktig tacksägelse för den osparda möda, det kraftiga nit, hwarmed I bidragit till byggnadens början och slut. Alla rättänkande hedra Dig, Ordförande, och Eder, I ledamöter, härföre. Många swårigheter hafwen I haft, att bekämpa – I hafwen gjort det med allwar och kraft. Wid detta företag, såsom wid många andra nyttiga, hafwa röster höjt sig till motstånd och klander, röster af sådana, som icke hafwa något sinne för allmänt, utan enbart för eget bästa, sådana, som rädas äfwen för de minsta uppoffringar, då något allmänt nyttigt det fordrar. Dock hafwa dessa röster, Gudi lof, warit få, och deras rop wanmäktigt, i följd af den dåliga anda, som uttalat sig i dem. De höja wäl än, en och annan af dessa röster, ett olycksbådande skrän om denna Flottbros bestånd; hwilkas bifall detta arbete wunnit; wi wilja ej mästra, hwad wi icke förstå, wi hoppas i första rummet på Guds nådiga hägn och beskydd.

Ja, hederwärde Medlemmar af denna Brobyggnadsdirektion! Genom swårigheterna hafwen I gått segrande fram. Wi dela Eder glädje wid den wanna segern. Ännu en gång hafwen tack och heder! Det hafwe ock Du, hwilken, förutom Underbyggmästare, med berömwärd skicklighet och drift ledt arbetena – ja, tack och heder hafwen I alle, som beredwilligt med edert arbete, eder flit, eder skicklighet bidragit till denna byggnads fullbordan, ock derigenom äfwen till den heder, som denna Församling af den skördat och ännu länge, med Guds hjälp, skall skörda.

Så ware du härmed inwigd och till allmänt begagnande upplåten – Du vår wackra och starka Elfbro!

I årenas mängd du bäre med kraft de tyngande bördor;

Dem sig åt dig förtro – före du lyckligt i land!

Stormens och böljans hot du länge trotse, som klippan

Hwilken orubbelig står, midt under windarnas strid.

Kraftigt förenar du nu de länge frånskiljda stränder -

Ena och närmare dem, som uppå stränderna bo,

Att deras sträfwan blir en, när samhällets bästa det fordrar,

En genom endrägt och frid, aldrig af twedrägten störd.

Dig Allfader wi än anropa med ödmjuka hjertan,

Dig, hwars mäktiga hand sträcker sig ut öfwer allt!

Skydda det werk, som Du så nådigt lät oss fullborda -

Dig både först och sist – egna wi ära och tack!